

לא אשכח אותך ארנה

חברי הקבוצה: הילה ויינר, אביעד חולניק, מלי הרשקוביץ ועמית נתנאל

קישור לעדות: <https://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-4647439,00.html>

סיכום עדות:

סיכום עדות- לא אשכח אותך ארנה

איוון וראנטיץ' נולד ביוגוסלביה בשנת 1927. איוון בן ה-17 סייע ליהודים ומצא להם מקומות מחייה ובכך הציל את חייהם של רבים. בהרבה מן המקרים הוא היה סוחר את הפליטים על הגב ועוזר להם להגיע בבטחה. אחת מן הפליטות הייתה ארנה מונטיליו, בעלה נרצח במחנה השמדה והיא ומשפחתה שכללה את אחותה הקטנה ביתה ואימא ברחו ופגשו את איוון שעזר להם. לאחר המלחמה איוון שמר על קשר עם חלק מהיהודים שהציל, ובניהם ארנה. שנים לאחר המלחמה איוון סיפר כי התאהב בארנה אך אימהותיהם התנגדו לנישואין. ארנה עלתה לארץ ישראל שם נישאה בשנית והולידה שני ילדים נוספים לבעלה השני אך עדיין שמרה על הקשר עם איוון באמצעות מכתבים. לאחר כעשרים שנה הגיע איוון לישראל ובאותו הזמן ארנה כבר לא חייתה עם בעלה השני. ארנה ואיוון נפגשו מה שגרם להם להבין שהם עדיין מאוהבים אחד בשני ולאחר מכן נישאו.

רפלקציה קבוצתית:

בחרנו את העדות מאתר האינטרנט וואי נט. אחד מחברי הקבוצה חיפש עדויות ומצא את העדות הזאת. קראנו אותה בפעם הראשונה כולנו וישר רצינו אותה. הכרנו את השואה לפי העדויות הכתובות שהיו מקריאים לנו בבית הספר אבל אף פעם לא העמקנו כמו שעשינו בעבודה הזו. הכרנו עוד עדויות וסיפורים מרגשים ועצובים שהיו בזמן השואה, שמענו על מה אנשים עברו ובזכות הפרוייקט, שמענו עדויות קשות יותר ממה ששמענו עד עכשיו והצלחנו להבין עוד יותר עד כמה באמת היה קשה ונורא בשואה. בחירת העדות הייתה לנו קלה, היו לנו שתי עדויות ובחרנו בזאת. בתחילת העבודה לא כל חברי הקבוצה היו מגויסים באותה צורה לתהליך, אך מהר מאוד הבנו מי יותר מתאים למה והתחלנו לעבוד כולנו. בהתחלה לא עבדנו טוב בקבוצה כי לא כולם הכירו אחד את השני, בזמן העבודה למדנו להכיר זה את זה ואיך לעבוד ביחד גם כשקשה. הכי נהנינו במהלך הצילומים, לצלם סוף סוף את כל שעבדנו עליו כל כך הרבה זמן היה ממש מרגש. לצערנו לא יכולנו כולנו להשתתף ביום הצילומים השני, בגלל שהשחקנים הבוגרים פחדו מהקורונה. אם היינו יכולים

לחזור ולשנות אולי היינו עושים תסריט בלי שחקנים מבוגרים. לקח לנו הרבה זמן עד שמצאנו שחקנים, חיפשנו בכל מיני מקומות שנראו לנו מתאימים (בימת הנוער, כיתת ותיקים), עד שאחת מחברי הקבוצה שאלה את סבא וסבתא שלה והם לשמחתנו הסכימו.

הייתה לנו למידה משמעותית, למדנו איך לעבוד כקבוצה, למדנו יותר לעומק על השואה. נחשפנו לדברים שלא נחשפנו לפני כן. למדנו איך לוקחים משהו שאנחנו קוראים והופכים אותו לסרטון מרגש. התוצר שלנו הוא תוצר של עבודה קשה ואנחנו מאוד שמחים ממה שיצא לנו.